

ЧОВЕШКАТА НЕЗАВИСИМОСТ (НЕПОКОРСТВО)

Това, което, като човеци, е важно да разберем е, че такова нещо като **независимост** не съществува. **Ние винаги сме в зависимост - или от лъжите на дявола, или от истината на Бога.** Или сме в положение на покорство спрямо истината, или в положение на бунт и непокорство, което според Словото на Бога е живот на чародейство. Средно положение няма. Това е така, защото ние сме поставени в една зависимост от **истината** и от **Бога за вечността**. И именно нашето **отношение** (на покорство или на непокорство и бунт (**Царе15:23**)) **спрямо истината** е това, което ще определи мястото ни за вечността – с Бога или с дявола. Много пъти хората гледат на живота на човека от една земна гледна точка, имайки в предвид само неговия живот на земята. И те си мислят, че е възможно да живеят в независимост от Бога и от дявола. Но самата мисъл, че животът е възможен без да сме зависими от Бога е лъжа, а ние знаем, че дяволът е лъжец и на лъжата баща (**Йоан8:44**). За съжаление дори и днес, много християни си мислят, че е възможно да живеят без да са напълно зависими от Бога, без да осъзнават, че животът е единствено и само в Него (**Йоан5:20**), и че във от Него няма добро за тях (**Псалм16:2**). Те не осъзнават, че във всеки момент ние или черпим от изворите на живота, ако сме в отношение на зависимост и покорство спрямо Божието Слово и Христос; или сме в позиция на чародейство и идолопоклонство, давайки място на силите на тъмнината да действат чрез нас, ако сме в позиция на независимост и непокорство спрямо Бога.

Това, което се случва при грехопадението е, че с навлизането на греха в човека, той стана абсолютно неспособен да живее в зависимост от Бога и истината. Неговото естество вече беше изцяло под контрола на поднебесната, която го управляваше чрез **лъжата и греха**. От този момент човекът стана напълно **себецентриран и егоистичен**, поради **страховете** за своето оцеляване, които отнеха мястото на **мира и доверието в Бога**, които преди това му даваха усещането за **абсолютна любов и сигурност** (увереност) за самия него, позволяваща му да мисли за другите, а не да е погълнат от самия себе си. По този начин човек изпадна под **робството на себето**, старайки се постоянно да си посреща нуждите, желанията и капризите, опитвайки се по този начин да замести чувството за пълноценност и сигурност, които имаше преди това. Но колкото и да се опитваше никога не беше в състояние да запълни и задоволи нуждата на сърцето си от Бога. Така човекът започна да запълва това място, което беше определено само за Бог, с всичко онова, което по някакъв начин би му донесло любов, сигурност и чувство за пълноценност. Но движещата сила зад всичко това вече беше **страхът и контролът**, а не **вярата и свободата**.

Важно е да отбележим, че всеки един от нас израства в тази своя позиция на зависимост и покорство спрямо Бога. Но това не може да се случи, докато Бог не заеме мястото в сърцата ни, за което споменахме преди малко. А това става като повярваме в делото на нашия Господ Исус Христос и го поканим, да ни даде ново сърце, което да живее чрез вярата и Неговия живот, а не чрез страховете, болките и раните, причинени ни от дявола. След това, чрез приемане и изучаване на Писанията ние поставяме себе си в **позиция на покорство спрямо писаното Божие Слово**, а в последствие, когато се научим да разпознаваме Божи глас, ние се учим и как да бъдем **покорни и зависими и от Неговото изговорено към нас слово**. Като деца на Бога ние сме призвани да живеем чрез вяра (**Рим.1:17**). А тази вяра се формира в нас именно на базата на Божието Слово (**Рим.10:17**). И по този начин чрез приемането на Божието Слово в сърцата ни, ние приемаме повече и повече от природата на Бога и по този начин започваме да живеем като Бога – чрез вяра, защото *„без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото, който идва при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които го търсят“* (**Рим.11:6**). И чрез тази вяра ние добиваме чувствителност в областта на Духа, като ставаме способни да разпознаваме между доброто и злото (**Еврей5:11-14**), така щото да се прилепим повече и повече към Бога, до момента, в който се съединим напълно с Него (**Ефес.4:13**).

Човек винаги, дори след като повярва в Бога, съзнателно или не ходи в тази позиция на **независимост**. В какъв смисъл? В смисъл, че той сам решава **кога, къде, какво и как да прави**. И както вече казахме той взема своите решения на основата на собствената си сигурност. С други думи, поради това, че не се е предал напълно на Бога, той продължава да ходи и да действа по човешки в областите, в които не е познал Бог като свой снабдител. Ето защо човекът продължава да поставя упованието си на **парите, знанията, уменията (дарбите), мъдростта, силата и властта** (авторитета), които има, а не на Бога. И така, когато притежава едно или повече от тези неща, той е подведен от врага сам да решава **кога, къде, как и какво?** Но когато на човек му липсват тези възможности и способности, тогава, обикновено, той е предизвикан да действа чрез хитрост, измама, ласкателство и т.н. Но без значение чрез кой от двата начина човек се стреми да постигне целите си, резултатът и в двата случая е един и същ – живот на непокорство спрямо Божиата воля и чародейство. Повечето хора си мислят, че ако имат пари или положение (позиция), те ще се справят с живота или служението си, но истината е че нито едното нито другото могат да ни помогнат за изпълнението на Божиата воля. И това е така, защото само чрез пълно **ПОКОРСТВО И ЗАВИСИМОСТ** на нашите финанси, знания, умения, мъдрост, сила и власт, ние можем да позволим на Божиата благодат да протече през нас и да извърши волята Му. Ето защо Бог винаги преди да ни даде някое от гореизброените неща (мъдрост, финанси, позиция на власт и авторитет, дарби и т.н) първо ни ги отнема или ни показва нашата неспособност чрез тях да Му угодим и да изпълним волята Му. И Той прави това, за да може да отдели и отлепи от сърцето ни всички тези неща, на които ние сме **РАЗЧИТАЛИ** в различна степен, така щото да **прилепим към Него сърцето си и Той да стане Единственият, на Когото да разчитаме за всичко в този свят**. Истината е, че ние се покланяме на всичко онова, към което е прилепено сърцето ни, и на което се доверяваме. И по този начин тези неща стават наши идоли и приемат поклонението ни всеки път, когато прибъгваме към помощта им, като по този начин изграждат в нас все по-големи крепости, които ни пречат да се доверим на Бога в дадените области. А Словото на Бога казва в **Яков4:5**, че Бог до завист ревнува за Духа, който е турил да живее в нас. И поради това, Той обявява война на всичките тези чужди богове, които сме допуснали в земята си (в душата си), и на които продължаваме да служим. И Бог ще допуска скърби

и ще ни утеснява в същите тези области, до момента, в който осъзнаем неспособността си да върши волята Му по този начин, и не прогледнем за **истината**, така щото да видим само Него като единствен отговор и разрешение за всичко в живота ни. За това можем да кажем, че Бог ни освобождава от идолите ни само когато напълно се откажем от тях и предадем сърцето си в конкретната област да търсим Бога и Му позволим да ни изгради във вяра, защото както казахме, без вяра не е възможно да Му бъде угоден човек. А вярата е начин на живот само за онези, които са умрели към този свят, така щото не си служат със средствата, оръжията и похватите на света. Само и единствено по този начин, човек е в състояние да угоди на Бога и напълно да Му покори себе си и всичко, което има, така щото вече не той, а Христос да живее чрез него, в абсолютна зависимост от Отца, използвайки цялата мъдрост, сила, знания, власт и средства на небето.

Въпроси за дискусия: 1. Коя е причината днес, ние, като новородени християни, да не преживяваме пълнотата на Адамовото общение с Бога? 2. Мислите ли, че днес е възможно човек да постигне позиция на пълно покорство спрямо Бога? 3. Как преценяте днес вашия живот в Христа, в сравнение с този на Адам преди грехопадението?

Въпроси за лично размишление и молитва: 1. Осъзнавам ли отношението на Бога към човека (в частност към самия мен) поради факта, че Той лично се ангажира с нашето сътворение? 2. До каква степен днес моя живот е в покорство на Божиите заповеди, защото от степента на моето покорство се определя и степента на благословението в живота ми, както и степента на преживяване на небесната реалност и живота на Бога?

БОЖИЕТО ЦАРСТВО

Божие царство, това е реалността на Духа, в която Бог царува чрез своята правда, мир и радост в Св. Дух (**Рим.14:17**). То е царство, което не се клати (**Евр.12:28**), и което пребъдва от вечността (**Пс.93:2**). Всичко в Него се управлява чрез Неговото Могъщо Слово (**Евр.1:3**) на основата на вяра, която действа чрез любов (**Гал.5:6**). В него няма нужда от слънце, нито от луна да го осветява, защото Божията слава го осветява, и неговото светило е Агнето (**Откр.21:23**). Всички, и ангели и човеци, са в едно постоянно хваление и поклонение към Бога, който седи на престола си (**Откр.4:8-11; 5:9-14**). И всичко това става в една атмосфера на невероятна свобода, защото където е Господният Дух, там е свобода (**2Кор.3:17**). То се характеризира със святостта на Самия Бог, който е Светлина, и във него няма никаква тъмнина (**1Йоан1:5**). Всичко в това царство става в абсолютен синхрон и покорство на Божията воля (**Мат.6:10**). **Пс.16:11** ни казва, че пред Божие присъствие е пълнота от радост, и отдясно на Него е всякога веселие. И всичко това става в един абсолютен ред и хармония (**1Кор.14:33**). **Откр.22:1-3** ни казва, че нищо проклето няма в това царство. Вместо това, от престола на Бога и на Агнето (Исус Христос) извира река с вода на живот, бистра като кристал, от двете страни на която има дърво на живот, което ражда плод всеки месец и чиито листа са за изцерението на народите.

С една дума това е царство на съвършенството, в което всичко отразява пълнотата и величието на Божията сила, слава и святост.

ПОЗНАВАНЕТО НА БОГА = ВЕЧЕН ЖИВОТ

В **Йоан17:3** Исус ни открива в какво се състои вечният живот – в познаването на Отец и на Сина. Библейският смисъл на думата “познавам” има смисъл на **интимно взаимоотношение**, в следствие на което има **зачеване** (**Бит.4:1,25**). По този начин, **когато човек общува със своя Създател** имаме като плод именно това **зачеване на Божественото в сърцето на човека** (**Пр.3:32; Пс.25:14**). С други думи на базата на това познаване на Бога, човек приема от Неговата Божествена природа в себе си и така заживява с Неговия живот. Както виждаме в **Пр.3:32** това познаване и зачеване става на основата на близко и интимно общуване. А общуването предполага говорене и слушане. Ето защо и в **Йоан3:36** се казва, че „*Който вярва в Сина има вечен живот; а който не слуша Сина няма да види живот, но Божият гняв остава върху него.*” Тук виждаме, че животът на Бога не може да пребъдва там, където нямаме слушане на Божия глас. Той е единствено там, където има вяра, защото „*вярата идва от слушане, а слушането от Божието Слово* (рема)” (**Рим.10:17**). И точно тук е моментът, където се налага да разясним разликата между **писаното и изговореното Божие Слово**. Първото е това, което ние познаваме като Библия. То е Словото, Коего Бог е говорил през вековете чрез слугите си пророците и което е било записано за нас, за да ни даде виждане и разбиране за духовната действителност и за Божията воля. Това слово, наречено още “**логос**” олицетворява и нашия Господ Исус Христос, който не можеше да дойде на земята, докато това слово не беше дошло на земята в своята пълнота и цялост, разкривайки ни цялата Божия воля (чрез Писанията на Стария Завет). Но без помощта на Божия Дух, който Единствен може да го оживи в сърцата ни, то ще си остане просто буква, която може и да убива, тъй като човек може да се подведе от мисълта сам да се опита да изпълни Божията воля, което е невъзможно. От друга страна обаче ние откриваме и друга една дума за Словото на Бога, която е „**рема**”, описваща словото на Бога, което лично Той изговаря и влага в сърцето ни, на база на което и става познаването и зачеването на Божествената природа. Сам Исус каза, че Неговите думи са **Дух и живот** (**Йоан6:63**) – нещо, което не можем да кажем за писаното слово (логоса), защото иначе всеки, който чете Библията, щеше автоматически да приема характера и природата на Бог. Писаното Слово има за цел, както казва и апостол Павел, като детеводител (**Гал.3:24**) да ни доведе до Христос, Който сам по себе си представлява всичко, от което се нуждаем. И така чрез помощта на писаното слово и на Св. Дух ние имаме възможност да се

срещнем с Истината, която е Исус Христос и вечния живот (**Йоан5:20; Йоан14:6**). Много хора имат претенцията, че познават истината, базирайки се на това, че познават писаното Божие Слово. Но това дефакто е една претенция да познаваш Божия Син Исус Христос, без да си се срещал лично с Него. Разликата в познаването на Истината и на Писанията идва от там, че първото се базира на вяра, която е в сърцето, докато второто на знания, които са в главата ни. Първото е на основата на лична „среща“ (общение) с Исус Христос, докато второто - на основата на заучаване. При първото имаме съединяване на небесната реалност, на духа с душата, докато при второто - на душата с плътта (защото многото четене е труд на плътта – **Екл.12:12**). Ето защо и ап. Павел казва в **Рим.8:6**, че „*копнежът на плътта значи смърт, а копнежът на духа значи живот и мир*“. Все пак заучаването на Божието Слово е от изключителна важност, защото както вече споменахме, именно чрез него достигаем до Христос, понеже то е материалът, който Св. Дух използва, за да ни доведе до истината. И всеки път, когато се фокусираме върху логоса и размишляваме върху него, ние се предоставяме на действието на Св. Дух, който има силата да даде му живот, превръщайки го по този начин в “рема” за нашето сърце, срещайки ни с личността на Христос. И така знанието от главата се превръща в слово, което сам Бог чрез Св. Дух, изписва върху плочите на сърцето ни (**2Кор.3:3**), превръщайки го в живот за нас.

Както казахме, ние познаваме Бога на основата на вярата, която идва от слушане на Божието Слово, което ни представя Истината, която е Исус Христос. Но също така нашата **вяра** може да бъде **плод** и на **виждането на истината**, а не само от нейното **слушане**. В тези случаи, сам Бог, чрез Св. Дух, отваря духовните ни очи, за да видим и да познаем истината, в следствие на което ние се съединяваме с нея. В трети случай пък, Бог ни дава да преживеем истината, в следствие на което в нас се формира това ново естество, което има характеристиките на Божествения живот, който е живот на вяра и живот чрез Бога.

НОВОРОЖДЕНИЕТО

ИДВАНЕТО НА БОЖИЕТО ЦАРСТВО

Както видяхме от момента на грехопадението човечеството изпадна под робството на греха и лъжата, предавайки се всецяло да върши зло. Царството на тъмнината владееше и управляваше над Божието творение, увеличавайки силата и властта си върху земята и човека, на база на неправдата и нечестията, които се вършеха от хората. Бог обаче не се беше отказал от човека и векове на ред Той продължаваше да изпраща Словото си на земята, до момента, в който това **Слово** трябваше да вземе върху себе си **плът**, приемайки човешки образ (**Йоан1:14**). Това беше същото онова Слово, чрез което Бог създаде световите (**Евр.1:2**). *”Всичко чрез Него (Словото) стана, и без него не е станало нищо, от това, което е станало. В него бе животът и животът бе светлината на човеците”* (**Йоан1:3**). Святият Божий Дух взе същото това Слово и чрез Него даде зачатие в утробата на една жена, на име Мария, която и роди това Слово (което е Дух и живот), давайки му телесен образ на човек, в лицето на Исус Христос. По този начин Божият Син, оставяйки всичката си слава, сила и величие на небесата, се превърна в Човешкият Син, ограничавайки се до силата и способностите на човек, по начина по който беше създаден и Адам. Но този Адам, за разлика от първия, не беше просто жива душа – Той стана животворящ дух (**1Кор.15:45**). За разлика от всичките човеци, Той имаше безгрешна природа, която му даваше възможност за същото онова общение, което имаше и Адам преди грехопадението. Но за разлика от него, Той пазеше своето общение с Отец (своята градина), не допускайки лъжата и грехът на дявола да осквернят тази „свята територия“. Именно това беше Неговата мисия на земята – **да изяви сърцето и царството на Отец** пред човеците, **предавайки** в същото време **себе си** в **праведна и съвършена жертва** за всички онези, чиито сърца бяха предузнати преди сътворението на света, че щяха да се отворят за милостта и правдата на Бога, приемайки дара на вечния живот.

В същото време *„се яви човек изпратен от Бога, на име Йоан. Той дойде за свидетелство, да свидетелствува за светлината, за да повярват всички чрез него. Не беше той светлината, но дойде да свидетелствува за светлината. Истинската светлина, която осветява всеки човек, идеше на света. Той бе в света; и светът чрез Него стана; но светът Го не позна. У Своите Си дойде, но Своите Му Го не приеха. А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, нито от мъжка похот, но от Бога. И словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина. Йоан свидетелствува за Него, и викаше казвайки: Ето Онзи за Когото рекох, Който иде подир мене, достигна да бъде пред мене понеже спрямо мене беше пръв. Защото ние всички приехме от Неговата пълнота, и благодат върху благодат; понеже законът бе даден чрез Моисей, а **благодатта и истината дойдоха чрез Исуса Христа**”* (**Йоан1:6-17**).

Успоредно, обаче, с посланието за Христос, Йоан проповядваше и посланието за приближаването на Божието царство (**Мат.3:2**). С други думи реалността на Бога идваше върху лицето на земята чрез личността на Исус. По този начин светлината, истината, изцерението и свободата на Божието Царство ставаха действителност в живота на човека. Където и да ходеше Христос **Неговото докосване** до хората освобождаваше славата и силата на небето. Но каква беше причината или условието, които изявяваха Царството в живота на хората? Всичко, което се случваше на земята беше единствено на база на Божията милост, която имаше една единствена цел – да извади човека от тинята на греха, в която се намираще, давайки му шанс и възможност да живее отново с живота на самия Бог. Христос просто ходеше по лицето на земята и светеше, изявявайки превъзходствата на вечния живот. **Йоан1:18** ни казва, че *„никой, никога, не е видял Бога; Единородният Син, Който е в лоното на Отца, Той го изяви”*. И в своето първо послание апостол Йоан продължава: *”Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което изгледахме и ръцете ни*

попиаха, за Словото на Живота, - (защото животът се яви, и ние видяхме, и свидетелствуваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца и се яви нам), - това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас; а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос” (1Йоан1:1-3). С други думи **КОНТАКТЪТ с живота на Бога** (в лицето на Божия син Исус Христос), чрез **виждане, чуване и преживяване**, освобождаваше царството на Отец в техния живот. И този **контакт**, виждаме, че ставаше основата за **общението с Отец и с Неговия Син Исус Христос**. **Общение**, което водеше до **познаване на Бога** и до **зачеване на Божествения живот** в сърцето на човека. Разбира се, мнозина бяха онези, които виждаха, чуваха и преживяваха Христос, но не всички имаха онова **ОТНОШЕНИЕ** на сърцето, което създаваше основата за **ОБЩЕНИЕ** с Бога. Същото онова общение, което имаше и Адам преди грехопадението и което беше канал за протичането на **вечния живот от Бога** към човека. И това беше **отношението** на човека спрямо **милостта**, с която Бог отново протягаше ръката си към него, давайки му отново възможност за **вечен живот**.

МИЛОСТТА НА БОГА

Както разгледахме по-рано човекът имаше две алтернативи (възможности) – тази на **Христос** и на **дявола**. Но в своята **слепота за истината**, дори и днес той продължава да се лута, опитвайки постоянно всичко онова, което му предлага бързо и лесно задоволяване на онази дълбока липса в сърцето му на **любов и сигурност**, която само Бог може да запълни. Поради това човешкото сърце се закоравява повече и повече в гордостта, че той сам може да намери изход от положението, в което се намира. Но с идването на Исус започна да се оформя и образува една друга група хора, която се състоеше предимно от най-ниските слоеве на обществото – бирници, проститутки, разбойници и всички ония, които, отрудени и обременени от опити да задоволят нуждата на сърцето си се бяха отчаяли от самите себе си. Достигайки до края на своя предел, те бяха осъзнали своята безпомощност. Те разбираха ясно своята неспособност и недостатъчност да отговорят на стандартите на Святия Бог, който ясно постановяваше Своя стандарт чрез Словото, което изпращаше през вековете чрез пророците. И в този момент, всички те видяха Този **Божествен Стандарт**, изявен в плът. Нещо повече – Той предлагаше даром благословенията (прошка, изцеление и освобождение за човешката душа), които бяха следствие от живота в този стандарт. И това нямаше как да не съкруши сърцата на всички онези, които се бяха провалили и отчаяли в опита си да го достигнат и да влязат в Него сами. От друга страна пък, ясно започна да се откроява и другата група – тази на всички онези, които предизвикани от Божия стандарт искаха да докажат себе си и своята способност да се справят сами. Така се оформиха и двете групи – на съкрушените и на закоравените, на смирените и на горделивите, групата на всички онези, които се отвориха за Божието царство и тази на всички, които съзнателно (макар и заблудени) решиха да се противопоставят на живота и стандартите на Бога за святост.

От всичко това виждаме, че нашето отношение спрямо милостта на Бога е това, което отваря или затваря вратата на сърцето ни за това Той да дойде и да задоволи нуждата на сърцето ни от **любов и сигурност**. Ето защо Словото на Бога казва, че *„Бог на горделивите се противи, но на смирените дава благодат”* (1Петр.5:5). **И именно тази благодат е милостта на Бога, Който ни вменява Своята правда и ни прави участници на вечния живот, изпълвайки ни с любовта, сигурността и мира на небето, без ние изобщо да заслужаваме.**

В **Рим.2:4** апостол Павел ни разкрива, че именно **Божията благост (милост) е определена да ни води към покаяние**. Но както вече казахме, човек трябва да има **КОНТАКТ** с тази Божия милост и благост, така щото да я **ПОЗНАЕ**. А познавайки нея, той всъщност идва до познаване на самия Бог – на Неговата същност и характер. Прегръщайки милостта Му, човек всъщност прегръща Самия Бог и застава пред Неговия престол, познавайки Истината, Неговата правда и правосъдие: *”Правда и правосъдие са основа на престола Ти; Милост и истина ходят пред Твоето лице”* (Пс.89:14). Естественият отклик на човешката душа в такъв момент е **ПОКАЯНИЕ** – едно дълбоко вътрешно изчистване от лъжата, греха и беззаконието, които са ни водили в **непокорство спрямо Божията истина и правда**, предизвиквайки върху нас Божият гняв и правосъдие (**Рим.1:18**).

Всичко това до голяма степен ни кара да си мислим, че ние сме тези, които решаваме дали да се съкрушим или закоравим по отношение на милостта, която ни показва Бог. Исус обаче отиде много по-далече в откровението си за Божията милост към нас, като каза в **Йоан6:44-46** следните думи: *“Никой не може да дойде при Мене, ако не го привлече Отец, Който Ме е пратил и аз ще го възкреся в последния ден. Писано е в пророците: ”Всички ще бъдат научени от Бога”. Всеки, който е чул от Отца, и се е научил, дохожда при Мене. Не че е видял някой Отца, освен Онзи, Който е от Бога. Той е видял Отца.”* От тези думи разбираме, че Отец е Този, който дори ни довежда при Христос, за да можем да се срещнем с Неговата милост и да я приемем.

„И тъй, какво? Да речем ли, че има неправда у Бога? Да не бъде! Защото казва на Моисея: ”Ще покажа милост, към когото ще покажа, и ще пожалея, когото ще пожалея”. И тъй, не зависи от този, който иска, нито от този, който тича, но от Бога, Който показва милост. Защото писанието казва на Фараона: ”Именно за това те издигнах, за да покажа в тебе силата Си, и да се прочуе името Ми по целия свят”. И тъй, към когото ще, Той показва милост, и когото ще закоравява. На това ти ще речеш: А защо още обвинява? Кой може да противостои на волята му? Но, о човече, ти кой си, що отговаряш против Бога? Направеното нещо ще рече ли на онзи, който го е направил: Защо си ме така направил? Или грънчарят няма власт над глината, с част от същата буца да направи съд за почит, а с друга част - съд за непочтена употреба? А какво ще кажем, ако Бог, при все, че е искал да покаже гнева Си и да изяви силата Си, пак е търпял с голямо дълготърпение съдовете, предмети на гнева Си, приготвени за погибел, и е търпял, за да изяви богатството на Славата Си, над съдовете, предмети на милостта Си, които е приготвил отнапред за слава - над нас, които призова, не само измежду юдеите, но и измежду езичниците?” (Рим.9:14-24).